

Hus, som maaske nu for en Tid skal blive Satans Bytte!“

I stor Ophidselse strømmede Folk ud af Kirken. Man tog hinanden til Vidne paa, hvad han havde sagt, og mange saae betænkelige ud, fordi de følte deres Kirke vanhelliget af en sindsforstyrret Mand. De alvorligste gik tavse hjem.

IX.

Der ligger en lille By ved Middelhavet en Milsvej fra Genua. Den ligner de fleste andre af de mange Hotel- og Pensionatsbyer, som en soldyrkende Tid har drevet frem dernede i Evropas Varmebænk under de olivengraa Apenniner. Lagvis ligger den opad Bjergsiden med stejle Gader, Buegange og tropiske Palmehaver. Langsmed Stranden er der ført en Promenade. Paa svære Undermure er den løftet en halv Snes Meter over Brændingen, der under paalands Vind — og det blæser ganske hyppigt over Middelhavet — springer op med en Bevægelse, der minder om en stejlede Hest, og derpaa opløser sig i Skum med en Syden, helt forskellig fra det Drøn, hvormed vor egen graa Vesterhavsbrænding ligesom i tunge Drømme vælter sig over Sandrevlerne. Tager Vinden til og faar Syvmilestøvlerne paa — og det stormer slet ikke saa sjældent under Azurkysten — brydes Havet mod Undergrunden med en hul Sprænglyd og staar tilvejs med et taarnhøjt Sprøjt som fra en underjordisk Eksplosion.